

Turen rundt i Nord-Vest AUSTRALIEN

Vi ankom til Darwin, den 3. Juli 1996, efter en meget lang flyvetur. Det var midt om natten og vi havde ikke forestillet os at det kunne være noget problem, men det med at få et sted at sove på denne tid, var så godt som umuligt.

Nina og Søren fra Vejle, havde hjemmefra booket en lejlighed i Night Cliff og da det lykkedes at komme i forbindelse med stedet sagde de, at man bare kunne komme, nøglerne lå parat. Vi fik fat i en taxi og kørte derud og ved 7 tiden blev der liv på kontoret så vi kunne leje en tilsvarende lejlighed det var dyrt \$ 73 pr døgn, men vi skulle bare have et sted at sove nu og her.

Vi stod op ved middagstid og begav os ind til byen for at tage bestik af situationen og finde en passende bil. Det gik der et par dage med men så fandt vi vores køretøj. Vi købte en meget bedaget Toyota Landcruiser, 6-cyl. Diesel, fra 1981. Temmelig rusten og uden særlig meget bund i førehuset, betyder mindre når man sidder ovenover udstødningsrøret i 35 graders varme.

Michael og Søren var rundt for at cheeke campingpladser fordi det var alt for dyrt at bo på dette sted. Det lykkedes og vi kunne allesammen være i Toyota'en med bagage og hele molevitten og så kørte vi ud til Shady Glen camping der ligger ca 10 km fra centrum.

Nu havde vi fået vores "hjem" og bilen var indrettet så vi kunne sove i den, lidt primitivt, men her i varmen betyder det jo ikke noget at man er nødt til at sidde udenfor til man skal til køjs. Nina, Søren og børnene lejede sig ind i en "on side van" med aircondition. Det varede ikke længe før vi havde skaffet alt nødvendig udrustning og så kunne eventyret begynde.

Vi mødtes med familien d 9/7 og det var meget hyggeligt. Annes motorcykel var på værksted, så vi lagde ud med en uges afslapning i meget eksotiske omgivelser, i Kununurra herligt.

Det er som at bo i en botanisk have og omgivet af smukke fugle i alle regnbuens farver. I søen bag vores camp havde vi hver aften besøg af 4 - 5 ferskvands-krokkodiller, som vi ikke så noget til om dagen, men om aftenen når vi gik tur med lommelygten lyste deres øjne gult i mørket.

Apropos mørke, smukkere stjernehimmel har vi aldrig set. Det bliver nat som at trykke på en knap og så sker der noget mærkeligt, man bliver overvældet af en enorm træthed og er pludselig helt i naturens vold. Det kommer helt af sig selv, for så snart dagen gryer kommer store flokke af kakkadu'er for at drikke vand, og suge nektar af blomsterne, de laver en øredøvende larm, men man er nødt til at skal ud og kigge på dem.

De er utroligt smukke som de sidder der, hvide og fine og suger nektar af store røde blomster. Så er klokken ca 6 om morgenen og her er der ikke mange skyer til at forstyrre solen og man skulle da være et skarn om man gik til køjs igen når solen allerede står højt på himmelen, med andre ord, dagen begynder meget tidligt om morgenen.

Uanset hvor man begiver sig hen i en hvilken som helst retning så ligger eventyret lige for, fordi vi aldrig kan vide hvad dagen vil bringe af spændende oplevelser.

Gibb River Road

Vi er i Kimberleys et meget specielt område og vi skal køre en 700 km lang grusvej, der hedder Gibb River Road. Først Ove på BMW'en, så Anne på Suzuki'en og os til sidst. Så kan Ove "ræse" mens vi andre holder et mere adstadigt tempo. Værs'go at køre, her er alle varianter af sand, sten og grus samt vaskebrædt i alle afskygninger og en del store "bulldust" huller og Creeks, delvis udtørrede vandløb.

Det er nu rart nok at have mere end 2 hjul at gøre godt med, Anne er lidt usikker i starten, nu er det nemlig alvor og man skal helst ikke "stå af" i utide på sådan en vej, der er nemlig kontant afregning ved kasse A. I løbet af et par timer går det bare forrygende og Anne

lægger ind imellem god afstand til Toyota'en.

Årsagen til at man kører denne vej er de utallige gorges (kløfter) der befinder sig i netop dette område. Oaser om men vil, med lodrette røde klippevægge, utrolig grøn vegetation, kridhvidt sand og krystalklart køligt kildevand, lige til at bade i. Luften er tung af nektar, lilla åkander og ferskvandskrokkodiller stortrives her.

Det gør vi andre også, hver dag sin Gorge. Det er velgørende efter et par hundrede km i varme, støv og skidt at kunne nedsænke sit legeme i koldt vand (uden at telefonen ringer) tilberede dagens "bush-tucker" og sætte sig godt tilbagelænet med sin brandy og nyde stjernehimlen - - det er livet.

Det meste af en uge brugte vi på Gibb River Road og havde et glædeligt gensyn med en ganske almindelig vej, tænk at man kan blive så glad for at se asfalt.

Badestrand

Vi satte kursen mod Derby og derefter Broome, et helt vidunderligt sted hvor Anna og Ove allerede havde været og som de syntes at vi også skulle opleve, og det gjorde vi så, det meste af 8 dage. Dejlig by og kilometervis af hvid badestrand med høje kokospalmer vejende for vinden.

Turen gik nu til Fitzroy Crossing og op til Geikie Gorge, det er utroligt, tænk at disse "bjergvægge" er koraler der for millioner af år siden befandt sig på havsens bund og nu befinder sig 1000km inde midt i landet.

Vi er så småt ved at indstille os på yderligere 1040km grusvej da det er vores mening, at krydse Tanami-ørkenen for at spare 1000km landevejskørsel, når vi skal til Alice Springs.

I Halls Creek camperer vi nogle dage, for at få tid og sted til at passe sammen, fordi ude midt i "desert'en" er der et roadhouse ved navn Rabbit Flat hvor vi er nødt til at skal have brændstof på, for at kunne komme igennem Tanami, og fyren der har bestemt sig for kun at holde åben fredag, lørdag, søndag og mandag.

Bungle Bungle

Vi bruger tiden til at tage en guidet tur til Bungle Bungle med 4-WD en Australisk model kaldet en OKA. Fra Halls Creek er der 165 km derud.

De første hundrede km er asfaldtvej og det tager ca 1 time, men så begynder løjerne. Vores chauffør Bill advarer os " it is a rough tour!" så spænd sikkerhedsselerne, og det havde han fuldstændig ret i.

Det går over stok og mest sten, det er et meget barskt landskab det er utroligt at noget overhovedet kan køre her uden at falde fra hinanden. Gennemsnits-hastigheden ligger på ca 13 km i timen og det tog næsten 5 timer at komme frem til første stop på turen.

Det er et fantastisk smukt område og vi gjorde holdt et par gange undervejs for at få forfriskninger og strække benene. Det første vi skulle ind at se var et sted kaldt Katedralen. Vi kom ret hurtigt ind i en skyggefuld kløft. Vi gik der hvor der om sommeren er en brusende flod. Og i vandhullerne overlever små flokke af fisk, vandet var efterhånden ikke mere end 10-15 cm dybt.

Vi gik igennem kløften hvor der var vægge af koraler og i bunden var der store dybe huller, fyldt med sten der bliver hvirvlet rundt af de brusende vandmasser så

hullerne bliver dybere og dybere. Kløften snævrer ind og for enden åbenbarer der sig et utroligt panorama.

Katedralen

En kæmpe grotte med op til 100 m høje vægge, her var frodig vegetation kridhvidt sand og en slags "tingsted" i midten var der en sø. Her var en helt utrolig akustik. Hvis disse vægge kunne tale ville dette rum sikkert have genlydt af sang, didjeridoo og dans. og der skulle ikke megen fantasi til at forestille sig aborigines sidde her ved et knitrende bål under stjernehimlen. Det er overvældende, næsten ubeskriveligt og det tager vejret helt fra een.

Efter at have brugt en time på at køre 25 km, kommer vi til det næste sted. Der er ikke så langt at gå, vi kan ikke umiddelbart se hvor vi skal hen, men en lille sti fører os ind i endnu en stor kløft imellem de runde Bjerge. Her er 100 m lodrette kløfter, hvor store runde sten sidder kilet ind imellem siderne, så det ser ud som om det er dem der holder klippevæggene adskilt fra hinanden.

Man føler det som om man er på vej ind i jordens indre. Ser man nærmere på disse vægge er det en cementagtig masse fuld af runde sten i alle størrelser, vi døbte det "Bungle Bungle cement" og det er af vulkansk oprindelse ca 350 mill år gammelt. Der er limstenslag ind imellem og det gør at de virker stribede og årtusinders eurotion, har givet dem deres karakteristiske runde form.

En fantastisk spændende dag og hvor var det godt at vi ikke selv skulle lægge kørtøjer til denne tur. Vi var tilbage kl 22,30 og turen startede kl 6,00 om morgenen. Det er vores mening at tage det stille og roligt ned af Tanami, men forskellige omstændigheder gør at vi er nødt til at ændre drastisk i vores planer.

Tanami-ørkenen

Den morgen vi skal af sted fra Halls Creek vågner Anne op med en begyndende influenza og det er barske løjer. Det er pinedød stærk tobak at nedsvælge x-antal panodil og sætte sig op på "dyret" og kører det meste af 200km dirt-road.

Vi slog lejer ved Homestead Carranya, hvor vi fik at vide at vi skulle passe meget på, fordi de Aborigines som boede i området ikke var særligt venligt stemt. Det betød at vi var nødt til at køre derfra og direkte til Rabbit Flat og at vi ville komme en postgang for tidligt frem, vi var nødt til at slå os ned in the middle of nowhere og vente på at "Kaninen" kom og åbnede fredag morgen.

"Wolfie"

En ung tysk fyr på MC havde også planer om at køre Tanami, men mente at det var "pice off cake", han havde kørt så mange steder i verden og var vant til off-road, det var jo bare 1040 km og det havde han planlagt kunne tage små to dage, stående op i fodhilerene og med fuld skrue.

Han skulle bare have tanket op i Billiluna, et Aboriginal community, der lå ca 150 km inde og have en 20 l benzindunk til at balancere øverst på sin bagage, som i øvrigt så ud som om den var skovlet på. Han ville gerne køre sit eget løb og som Ove sagde, det er helt OK, men hvis jeg var dig ville jeg ikke gøre den tur alene, men vi ses nok derude i sporet.

Vi havde slået lejer i Carranya og sidst på eftermiddagen kørte vi ud til det store meteorkrater, Wolfe Creek Crater som vi var blevet fortalt var smukkeste i solnedgang og det var en stemningsfuld oplevelse. En stor cirkelrund fordybning i landskabet 850 m i diameter. Vegetationen bredte sig i cirkler, lige som at se på et vandspejl når man har kastet en sten i vandet. Krateret har været meget dybere end det er nu. Årtusinders storme har delvist fyldt det op med sand, men "volden" udenom er stadig 35 m høj.

Aftensmaden blev tilberedt i pandelampens skær. Imedens vi sad og spiste kom der 4 store fuldtlastede road-trains forbi i en enorm støvsky, de er 50 m lange og det lød som om der var udbrudt krig. De kører med 60-70 km/t de var lastede med vejarbejdsudstyr og boremateriel til minerne der ligger ude i området. Det er utroligt at de overhovedet kan holde til det.

Om morgenen ved 8-tiden kom der en minearbejder kørende ind på pladsen. Han ville bede os om at hjælpe en "pretty cooked german" som sad i bush'en 50 km efter Billiluna, hvor han dagen før var strandet i et område hvor der kun var små buske til at skygge for den brændende sol, og det på grund af, en banal punktering og fyren havde ikke flere lapper og ingen ekstra slange.

Vi lovede at tage os af manden og på gården var man meget bekymrede for hans ve og vel. Vi fik 2 lapper og en ny slange, 2 liter

vand og noget frugt med til ham. Vi skulle jo først have hele campen pakket sammen og Anna fyldt med panodil før vi var klar til at køre.

Det blev omkring middagstid før vi nåede frem til Wolfgang som fyren hed. Han var næsten helt apatisk og ville hverken spise eller drikke. Han havde under en liter vand tilbage i sin dunk og ville vente på at minearbejderen skulle komme tilbage.

Det havde lange udsigter han skulle nemlig til Halls Creek og handle først og kunne tidligst være tilbage ved 22-tiden og derfor havde vi aftalt at vi nok skulle tage os af "Wolfie" som Anne straks døbte ham og sørge for ham. Vi fik hans benzindunk ind i bilen og så var vi på farten igen.

Vi skulle nå Rabbit Flat, selv om det betød at vi kom til at køre den sidste time i mørke. "Wolfie" mistede sin forlygte på vejen så Ove måtte køre ved siden af ham det sidste stykke og lyse for ham. Pludselig dukkede der et fornemt skilt op der forkyndte:

Rabbit Flat Roadhouse

Brændstof, toiletter, campside og vand.

Der var bare det ved det, at det kun var onsdag aften, så der var længe til fredag morgen kl 6,00. Vejen var afspærret med et tov, og Ve den der dristede sig forbi det. Det var bælgmørkt og hvis man vil have benzin må man pænt sætte sig ned og vente. Der holdt 2 "udlejnings Tyskere" i hver deres autocamper. Her er en "T" vej og vi var nødt til at slå lejer hvor vi gik og stod, lige i kanten af vejen.

Vi var blevet godt sultne og gik i gang med dagens "buch tucker". Wolfgang fik et ordentligt foder, hans proviant bestod mest af chokoladekiks og tørfoder, og det er ikke det bedste når "the going gets tough" eller "the tough gets going" det er som man ta`r det.

Vi vågnede ved en farlig larm et roadtrain fuldt lastet med 3 anhængere med benzin kom buldrende hen ad vejen, og sendte kaskader af støv og skidt ind over vores lejer. I nattens løb var det blæst op til storm og vi lå definitivt på den forkerte side af vejen.

Ove og Michael var ude og rekornecere og fandt et bedre sted på den modsatte side af vejen. Ved nærmere eftersyn så det ikke ud som om vi var de eneste der var kommet på den ide, der lå oceaner af affald og tomme konservesdåser. Vi holdt flyttedag og teltet blev som en stor "spieler" båret over vejen og hamret godt fast med pløkker.

Anne havde det rigtig dårligt, der var faktisk held i uheld. Vejret var så elendigt at det slet ikke var til at køre MC i alligevel. Så Anne fik vore 2 madrasser ind i teltet så hun havde noget godt at ligge på, så vi andre kunne bruge dagen på reparationer, og der var nok at tage fat på.

Vi var nødt til at sætte et stort læsejl op, som vi tøjrede til bilen og et stort træ, og for at holde det nede måtte vi sætte alle vores benzin og vanddunke på et stort ombuk fornedet.

"Bush-welder"

Michael ville lige cheke Toyotaens kølerramme, nej ,nej hvad er nu det nu var den knækket igen. På en måde var det jo meget godt med lidt blæsevejr, så bliver det ikke så varmt. Alle mand på arbejde. Michael demonterede hele køleren så vi kunne komme til at svejse rammen rigtigt med Oves lille "Bushvelder" der kører på batterierne.

Ove's bagagebærer på BMW-en var knækket og det til trods for at der ikke havde været bagage på den. Annes bagagebærer var dagen før brækket helt af, så benzin og vanddunk lå og rodede i sporet, det var heldigt nok at vi kørte sidst i Toyotaen, fordi hun ikke selv havde opdaget det. Hun fik sig noget af en ansigtsløftning, da vi kunne overrække hende det tabte flere kilometer senere.

Undertegnede fandt 4 stk galvaniserede jernplader 8 - 15 cm og dem kunne vi slet ikke have undværet. De blev til den fineste kølerrammeforstærkning. Ove svejsede det meste af 1/2 m med den lille bush-welder og tænk, bilen kunne alligevel starte bagefter. Det var imponerende så fik vi da bekræftet at batterierne heller ikke fejlede noget.

Inden det blev helt mørkt fik vi selskab af 2 "Bash Cars" der var på vej fra Broome til Alice Springs for at deltage i et stort velgørenhedsløb for kræftramte børn. Den ene havde problemer og ham skulle vi slæbe de 2 km ind til Rabbit Flat næste morgen.

2 unge tyskere på en BMW kom der også. Fyren var vældig flink, hans pige virkede ikke så lidt reserveret. Måske var Tanami ikke ligefrem det hun havde drømt allermost om. Hun forsvandt ind i teltet og BLEV der. Vi inviterede Wolfgang og den anden tyske fyr på middag, bestående af diverse rodfrugter og noget oksekød på dåse ikke ilde, derefter dessert, Ha ,ha midt in the desert. Dejlig frugtsalat med vaniljecreme, uovertruffet på disse kanter.

Klokken 9,45 fredag d 9 august 96 hanker vi op i den Bash Car vi skal have på slæb. Det er et pudsigt sted at komme til. Rabbit Flat står der på et skilt over døren. Udenfor står en diecelpumpe af meget gammel model, med et papskilt på hvorpå der står:

Notice the price

Price = 1/2

Det betyder at prisen pr litter er dobbelt så høj som \$-tælleren kan vise. Ja, det er OK prisen er \$1,20 pr. liter, ca. 6,- danske kr. Man passerer et par store vandtanke på et højt stillads og kommer ind i et stort mørkegrønt rum, med borde og stole. Der er en lille gang som fører hen til en luge hvor der er stakit hele vejen rundt.

Alle har hørt om den exentriske "Rabbit" så selv store stærke mænd står ærbødigt med hatten i hånden og nedslået blik. Her sker en masse, en stemme inde fra buret lyder. "Can i help you?" Mændene kigger på hinanden - jaae - we need a rescue transport for our car to Alice and a flight for us. Der bliver ringet en del og parlamenteret.

Pludselig står der en fyr og siger, was it you who needet some diesel? Michael blev helt forfjamsket øh yes! come along. Og een to vupti, af med hængelåsen i med slangen. Det bliver lige \$ 53 du har set skiltet så du kender prisen ??? ja, ja den er god nok, og væk var fyren --- jamen jeg fik jo ikke fyldt min Jerry-Can ! For sent svaret. Alle fik tanket op og som Anne sagde, lad os "get the hell out of hire".

Yuendumu Aboriginal Community

Vi var ikke sikre på om vi kunne nå helt til Tilmouth på den tank diesel vi havde, så vi ville forsøge at få tanket op i Yuendumu, som er et Aboriginei Community. Vi cirklede lidt rundt for at finde tankstationen, og kom lige præcis en omgang for sent, de lukkede kl 17,00 dut. og kl. var 17,10. Der var ikke noget at gøre.

Benzinstanderene stod i en viritabel hønsegård spækket med hængelåse og et skilt der forkyndte at fotografering var forbudt. Nå, pyt vi gav os til at hælde det brændstof på køretøjerne som vi havde i diverse dunke.

Det var underligt at se en by her i disse omgivelser med asfalterede veje, mange huse med højt stakit omkring, primært til at holde affaldet inde på grundene. Der var en utrolig masse hunde der strefede frit omkring og jeg fik en følelse af at de mennesker der boede her var temmelig modløse.

Tilmouth Roadhouse

Vi tog chancen og fortsatte mod Tilmouth. Vi havde ikke ventet noget særligt, men bevar mig vel sikken dog et herligt sted at komme til.

Stort nyt roadhouse med motel, restaurant, kiosk, bar og galleri for Aboriginikunst. Vi var trætte og møgbeskidte og skulle bare have det hele, bad, mad og en bløøød seng at sove i.

Ved 20-tiden var vi alle klar til at gå i restauranten for at spise. Selv "Wolfie" var ikke til at kende. Han havde været terrakottafarvet fra top til tå siden vi mødte ham, og nu viste han sig at være en nydelig ung mand på 28 år, og hvor i bagagen det var lykkedes ham at finde en helt ren blå T-shirt og et par bukser er mig en gåde.

Vi var de eneste gæster den aften, så der blev virkelig kræset godt for os. Og vi nød at sidde her i behagelige omgivelser, med masser af LYS, og blive fyrstelig beværtet.

Vi vågnede til en farlig larm, det var en stor flok Kalaer, smukke rosa/hvide papegøjer der havde slået sig ned udenfor, for at mæske sig med fuglefrø fra en stor opsats på plænen udenfor.

Der er noget der undrer een, her vander de stort set døgnet rundt, selv om vi befinder os i noget der minder mest om ørken. Og i forretningerne srår der pengeindsamlingsbøtter så man kan støtte drikkevandsituationen på verdensplan. På mig virker det lidt underligt.

Vi fik at vide at om ca 30 km ville vi komme til asfaldtvejen, vi nærmer os det Centrale Australien og her er det vinter. Lædertøjet måtte findes frem for at MC-isterne kunne holde varmen. Anne måtte hidse sig gevaldigt op inde i styrhjelm. what ?? de sagde 30 km og det er HER!!! så What the heck - der gik yderligere 5 km før Tanami Treck tog slut.

Alice Springs

Hurra !!! vi gjorde det sgu. Stor jubel der blev uddelt knus og taget billeder og herfra var det bare "lige ud ad landevejen" til Alice. Michael sagde pludselig: "Det er underligt, men det er næsten helt trist at det nu er overstået", - sjovt at høre ham sige det, fordi både Gibb River Road og Tanami har været på nippet til at tage hele pippet fra ham.

Anne er stadig plaget meget af sin influenza. og hun måtte have sit space blanket ind på brystet og gummistrop til at holde lårene fastklemmt om tanken på motocyklen. Når det nu pludselig går derudaf med en "halv-vind" og fuld skrue ca 90 - 100 kmt.

Det er et meget smukt og varieret landskab vi kører igennem, men et virkeligt trist syn er de mange kænguruer der ikke kender færdselsreglerne og ligger

dræbte i hundredevis. Men det har naturen også sørget for, her er masser af ørne og de behøver bare at holde sig i nærheden af vejen, der er friske forsyninger døgnet rundt. De skal bare huske at komme på vingerne, ellers havner de selv som led i fødekæden.

På et tidspunkt er det som om der er en kæmpe stor sø, og klipperne og vegetationen spejler sig i den, men jo nærmere man kommer jo mindre bliver den, for til sidst helt at forsvinde. Der er tale om et fatamorgana, som nok har skuffet mangen en vandringsmand. Vi gjorde holdt ved Stuart Highway. - - Ja, det var Tanami, folks.

Vi ankommer til Alice ved middagstid den 10. august 1996. og slår os ned på Winther Sun Caravanpark, et meget dejligt sted. Anne og Ove hyrede en "On-site Van" (kølecontainer) med, aircondition + et minimum af varme.

Anne havde meget brug for varme, men det var sådan en "brødrister anordning" som skulle aktiveres hvert andet minut. I dagtimerne er det ikke noget problem, der er temperaturen ca 30 grader, men om natten ved 4 - 5 tiden er det betænkeligt nær frysepunktet, og Ove og Anne, havde det meget koldere end forventet i deres fine "Van". De frøs for \$ 35 i døgnet.

Michael og jeg skulle så småt til at tænke på at komme nordpå til Darwin igen. Vi skulle helst have lidt tid til at sælge bilen. Vi bookede os ind på en guidet tur til Uluru (Aeres Rock). Anne måtte blive i sengen et par dage, for at komme til hækterne.

"The Gahn"

Vi brugte søndagen til at kikke nærmere på Alice. Bla: kørte vi end til jernbanestationen for at se "The Gahn" og vi var ikke så lidt heldige, den skulle nemlig komme i løbet af ca 1 time. I byen er der et højt udsigtspunkt hvor der er en fin udsigt over det meste af byen. Husene er forholdsvis lave så byen breder sig over et meget stort område.

Og så kom The Gahn, det var ren folkefest. Pludselig var byen som en myretue og der var tusind mennesker, og der var stemning og fest ombord i toget. Folk hang ud ad vinduerne, festligt udklædte og med kulørte parykker på, og der var flag og balloner. Toget var ca 1 km langt og havde 2 lokomotiver til at trække. Halvdelen af vognene var fuldt op med biler og der var ca 500 "Bash Cars" festligt udsmykkede og klar til at kører deres velgørenhedstur, som skulle starte i Alice Springs.

Her i Alice er der mange Aboriginies, de sidder, ligger, og står alle vegne og betragter os turister med tunge bedrøvede blikke. Møder man et sådant blik, forplanter deres smerte sig til een selv, og man føler sig utroligt ilde til mode. Det er trods alt dem, der er de "oprindelige" i denne del af verdenen, og deres historie lægger tusindvis af år til vor viden om de tidligste mennesker på denne jord.

Aboriginies lever på en måde stadig i pakt med naturen, og er ikke i samme grad som Europæerne afhængige af fast ejendom, aircondition, tonede ruder og "faktor 25" i solbeskyttelsescreme. Deres liv handler dybest set om at LEVE, uden at skulle besidde. Aboriginies betragter sig, som vogtere af land og sig selv som en del af naturen, og ved at de kun er noget i kraft af deres forfædre.

De nye Australiere, er på grund af deres lyse hud, i fare for at få hudkræft. Det og det skyldes at, solen brænder ca 3 gange så stærkt her som i Europa. Det er også her man virkelig er nødt til at tage advarslerne om oconlaget meget alvorligt. Mange er nødt til at bade i langærmede og langbenede badedrakter og børnene har ydermere en hat med et monteret klæde til at beskytte nakken.

Sidste aften

Vi tog tilbage til campingpladsen. Det var den sidste aften vi havde på turen sammen med Ove og Anne og vi havde besluttet at tage ind til byen og spise med kniv og gaffel. Vi har oplevet så meget og Danmark føles lysår borte og alligevel kan man ikke forstå hvor tiden er blevet af.

Vi fandt en vaskeægte Italiensk Restaurant, hvor vi fik det lækreste mad vi længe har fået, stedet summende af aktivitet og her blev virkelig omsat noget godt mad - UHM !!! Hvor var det lækkert.

Det var bælgmørkt og iskoldt da vi mandag morgen kl 05,50 stod og ventede på vores bus. Vi havde kun ventet få min da den kom, der var plads til 22 prs. men vi blev kun 6 så plads var der nok af. Vi skulle rundt i byen og hente de resterende, 2 tyske piger og et ungt engelsk par. Dagsmarchen er på ca 1000 km så det er med at få sparket til pedalen.

Vi startede ud og der var fuld gang i airconditionen, jeg sad i viritabel "ansigtstræk" nej hvor var det koldt. Men efter ca 100 km fik vi heldigvis åbnet for varmen i stedet, og det var skønt ikke at skulle sidde og fryse. Nattens høst af kænguruer og løsdriftskvæg var stor. Dyrene lå hvor de var blevet dræbt, og der var mange 5 - 6 stk kvæg og kænguruerne opgav jeg at tælle. Det er derfor man helst ikke skal køre efter mørkets frembrud.

Dette område er kaldt The Reed Center og det er meget betegnede det er ørken, jorden er terrakottafarvet og vegetationen delvist afsvedet. Det er "lige ud" ad landevejen km efter km. Pludselig får vi øje på en lille hvidhåret purk der sidder i vejkanten. Det ser underligt ud - schaufføren tager farten af bussen, Sorry ! men vi er nødt til at køre tilbage for et sikrer os om at alt er vel.

Drengen tog flugten da vi kom tilbage, og det viste sig at hans familie havde parkeret deres bil bag nogle buske så den ikke umiddelbart kunne ses fra vejen. Måske havde der været en lille "kurre" på tråden. Vi kunne roligt fortsætte, meget betryggende at vide, ingen bliver overladt til sig selv i disse barske omgivelser.

Tanken på bussen er ikke så stor. Vi er nødt til at tanke for hver ca 200 km. Det passer meget godt for disse "Stations" er også den eneste mulighed for at få forsyninger og brændstof. Der er kaffepause og middagspause under vejs.

Vi ankommer til "Cutting Springs Roadhouse" som er en kombineret turiststed og kvægstation. Vi bliver vist rundt blandt en del bure med farvestrålende papegøjer, en emu har de også og en lille kænguru i fangenskab. Den første vi har set i levende live. Der er blevet bestilt mad til os, og vi skal spise i gårdens mandskabskøkken. En festlig oplevelse når mandskabet er blevet fodret af er det åbenbart turisterne der rykker ind.

En stout ungersvend tager imod, med et viskestykke nonchalant over armen, han ønsker os velkommen og på bredt australsk spørger han sarkastisk - "Der er vel ingen franskmænd med på holdet i dag?" --- No! - puha!!! det var rart, de er sgu ikke til at gøre tilpas. - But sorry we got 2 vegeterians, OHHH my Good!! hvad skal jeg nu stille op med dem. Ser i detteher er et Cadle House, stik dem et 1/2 kålhovede hver. Spørg til side jeg finder ud af noget.

Vi andre får bøf SLAM - raw, medium or welldone? værsgo en tallerken med BØØØF 1/2 kart. 3 skiver gulerod og ca 25 ærter, Krydderierne må man tænke sig til, der står HP sauce og ketchup . De to tyske piger stanger efter deres ærter og tomater og spiser tørt brød, medens de ser langt efter vores bøffer, det kan da godt være at de ikke var så meget vegetarer som de selv troede.

Kata Tjuta (The Olgas)

Klokken 12,30 var vi klar igen og nu dukkede de velkendte silhuetter af Uluru (Aeres Rock) og Kata Tjuta (The Olgas) op i horisonten, og ved 14,30 tiden er vi fremme ved sidatnævnte. Igen står vi ansigt til ansigt med et af jordens storstående

underværker, og kan konstatere at Kata Tjuta består af samme materiale som Bungle Bungle.

En stor del af området er spærret af for offentligheden, og det forstår man godt. Hele området er Aboriginei Land og for dem er området af stor betydning. De lever her og det er for dem et helligt sted, en serimoniel plads hvor forfædrene igennem årtusinder har fortalt om drømmetiden og legenden om disse klippers tilblivelse. Det er overvældende at stå her og man føler virkelig at disse klipper besidder en magisk kraft.

Vores lille selskab brværger sig ind mellem klippevæggene, de lodrette vægge er ca 100 m høje, og her inde kan solen ikke nå os, der er en sval brise og vi nærmer os det sted hvor klippevæggene mødes, her er der en kilde og vandet risler ud for foden af de store klipper. Der er lavet en platform hvor man kan gå op og se ud over kløften. Hertil og ikke længre resten af området er afspærret.

Vi har brugt en time på dette spændende sted og set i bakspejlet er det alt for kort tid til sådan en stor oplevelse, men det er vilkårene når man vælger ikke selv at bestemme farten. Vi skal nu køre de ca 35 km over til Uluru (Ayers rock).

Uluru (Ayers Rock)

Vi bliver spurgt om der er nogle der vil bestige klippen, 1 1/2 melder sig, og guiden begynder at fortælle om alle de ting man ikke må fejle og hvor god en fysik det kræver, og ikke mindst hvor lang tid man får til turen, den "halve" faldt omgående fra.

Der er sat 2 timer af, stigningen er på 350 m over en afstand på ca 1000 m det er meget stejlt, og det sværeste er ikke at komme op, men at komme ned med tunge rystende ben, det kan blive en barsk oplevelse og helt ufarligt er det bestemt heller ikke. ca 25 prs har mistet livet over en overskuelig årrække. Vi andre blev tilbudt en guidet tur for foden af Uluru, et meget spændende sted med huler formet af vind og vejr. Hvor "billederne på væggene" har fungeret som skole hvor børnene igennem årtusinder har fået læring om spiselige og farlige planter byttrdyr og meget andet.

Der bor aboriginies i området og man appelerer til alle turister om at respekterer at de haelst ikke ser at man bestiger Uluru, fordi den for dem er hellig og aboriginies ville aldrig drømme om at bestige klippen bare for at sige at nu har de gjort det. De kan jo se nedefra at der ikke er noget at komme derop efter, så hvorfør bruge så meget kostbar energi på det?

Guiderne, mand og kone fortalte levende og meget interesseret om alt det de vidste om planter, træer, medicin og lægeurter. Aboriginie legender og meget andet det var utroligt spændende. Efter et par timer skulle vi hen og tage imod vores glade vandringsmand. Han havde virkelig gelè i knæene og det til trods for at han kun nåede halvt op det var alt for hårdt.

Nu nærmede det magiske øjeblik sig da solen skulle til at gå ned. Der er en bestemt parkeringsplads hvorfra der er udsigt til Uluru for flere tusind mennesker ad gangen, og her holder busserne i række og geled med madkurv og champagne til alle og der blev helt stille lige bortset fra den summen og klikken og blitzen af folk der skulle have turens højdepunkt med hjem til hver sin afkrog af verden.

Det var et betagende syn og reklamerne lyver ikke der er et magisk skær over denne kolosale røde klippe som den ligger der badet i solens sidste stråler. I næste øjeblik er solen forsvundet bag horisonten og der bliver påfaldende råt og koldt og klippen forvandles til en mørk silhuet mod den dybblå himmel. Der bliver øjeblikkeligt opbrud vi har nu en køretur på 478 km før dagen er slut og vi ankommer til Alice kl 23.30 efter en meget begivenhedsrig dag.

1500 km asfalt

Næste morgen er det den dag hvor vore veje skilles, Anne er kommet over sin influenza og vi spiser "bronce" på terrassen ved kølecontaineren og hygger os inden vi skal afsted nordpå. Vi fik også lige sagt farvel til Wolfie. Der blev højvande i brilleglassene da vi skulle sige farvel, til Ove og Anne det har været en vidunderlig oplevelse og vi har lærd meget af og om hinanden og det hele er gået op i en højere enhed, skønt.

Forude ligger næsten 3000 km asfaldt i een lang stribe, som vi skal køre på i flere dage for at komme til Darwin. Vi har passeret i hundredvis af døde kenguruer og en del påkørt kvæg, det er ikke noget rart syn. Denne dag tilbagelægger vi 280 km og slår os ned på Barrow Creek Roadhouse.

Stedet minder om et eller andet fra en coow-boyfilm fra for meget længe siden et virkeligt festligt sted. Vi bliver anvist en campside omme bagved da vi ikke skal bruge strøm. Her lugter mistænkeligt meget af kloark, ikke uden grund hver gang der havde været nogen på toilettet bredte der sig en afsindig hørm og afløbet befandt sig mindre end 50 m fra lejerpladsen, men sådan skulle det nok være. Det kan jo altid lokke en bid brød mere ned.

Kursen blev sat mod Tennant Creek, vi punkterede midt på landevejen, så vi måtte ud og skifte hjul, efter et par hundrede km kørsel stoppede vi for at købe Cola og is men så kunne vi pludselig ikke starte. Klik, klik, klik Michael var lige ved at opgive ævret. Nej for da ind i "H" det er bare lige det der manglede. Michael prøvede med et stykke værktøj og det lykkedes at få liv i "dyret" igen, men nu måtte den for alt i verdenen ikke gå i stå.

Byens Toyotaværksted så alt for dyrt og strømlinet ud så vi cirklede lidt rundt i byen og fandt i udkanten det helt rigtige værksted Auto Elektrikker stod der på skiltet ved et helt splinternyt værksted. Fyren kom pilende ud med det samme, Michael forklarede ham hvad der var galt og han pegede hen på pladsen foran værkstedet der stod en næsten magen til vores, Ja jeg kende problemet kør bare bilen ind i hallen.

Han var en fyr på vores alder og der var ingen tid at spille han fo`r lige i flæsket på bilen og knoklede ca 1 1/2 time og så var den i orden Han sagde ikke så meget , men pludselig spurgte han om vi vatr Tyskere, nej --- vi er Danskere det var morsomt, jeg kendte også en dansk engang for 20 år siden, han bor i Port Headland jeg tror han hed Finn men jeg har glemt hans efternavn. Ham kender jeg sagde Michael efternavnet er Svensson, manden lyste op i et stort smil ja det var det han hed og så fik vi nogle røverhistorier om hvad de to havde bedrevet, meget sjovt hvor er verden dog lille.

Vi overnattede på hans anbefaling på et sted der hed Mataranka et meget skønt sted med varme kilder, stedet ligger ca 100 km syd for Kathrine. Da vi kom til Kathrine næste dag skulle vi lige have lappet vores hjul, det gik nemt og smertefrit på et meget godt og effektivt værksted det tog 25 min og kostede \$28 det var da billigt. På turistinformationen kunne vi få hvished for at vejen i Kakadoo Nationalpark var asfaldterede. Dejligt så skulle vi ikke ud at køre mere dirt road i denne omgang.

Kakadu Natioal Park

Kakadoo er et meget turistet område, med flotte campingpladser og hoteller mm, arrangerede udflugter til de mest seværdige områder og meget information. Vi var på en helt vidunderlig morgensejlads på Jellow Waters hvor vi så masser af vadefugle, krokodiller, ørne og mange vilde heste som bor i dette enorme vådområde. Temperaturen er bedst her om morgenen vi er jo kommet et godt stykke nordpå og det betyder at det bliver meget varmt midt på dagen og også dejligt lunt om natten.

Derefter tog vi til Nourlangi Rock, det er en meget stor klippe hvor nogle af de mest berømte aboriginie malerier findes. De er utroligt flotte og befinder sig på væggene i flere store huler. Tænk om disse vægge kunne tale. Der er en helt egen stæmning hvis man kunne sidde i sine egne tanker bare lidt. Her er så mange turister at man næsten ikke kan crawle sig frem. Guider på tysk, spansk, italiensk og japansk, der kagler i munden på hinanden så det er svært at få noget ud af det man forsøger at læse på engelsk.

Men vi har gudskelov god tid og har valgt at gå den modsatte vej af alle de andre. Her havner vi i en kæmpe stor klippehule. I loftet er der tydelige spor af sod efter mange tusinde års brug. Her er et ildsted med en ring af store sten omkring til at sidde på og væggene er dekoreret med scener fra specielle ceremonier der stadig bliver afholdt her. Udenfor brænder solen og det er meget varmt, men herinde er der skyggefuldt og en kølig brise sveper mellem klipperne og de drillesyge fluer bliver af en eller anden mærkelig grund udenfor og det er skønt.

Vi var også inde og besøge et meget flot visitor-center og er nu kommet til Holliday Camp et meget stort sted, hvor hundredvis af kakkaduer holdt palaver i trætoppene, hvor de skræppede op og slog koldbøtter på grenene og hang med hovedet nedad, nogle værre spektakkelmagere. Kænguruer var der også og Michael mødte en slange ovre på toilettet så han kom ud i en fart.

Herfra er der ca 190 km til Darwin og det var hurtigt kørt. Dejligt at komme til Darwin vi følte os helt "hjemme" fordi vi havde været der før. Vi slog os ned på vores "gamle" Campingplads Shady Glen og kørte så ind til byen, nærmere bestemt til Back Packers Carmarket hvor vi fik en aftele med Joe om at vi kunne komme kl 7.00 mandag morgen. I skal bare henvende jer i Crepe Chop i morgen tidlig og købe en licens for \$ 30 så kan vi være der hver dag i en hel uge fra 7.00 til 18.00 også søndag.

Tilbage i Darwin

Vi var de første på Backpackers kl 7.45 d. 19/8 96. Det var underligt pludselig at holde her. Vi havde været inde og kigge sidst vi var her og sagde til os selv dengang, det er godt det ikke er os der sidder her. Men det gør vi altså nu. Vi fik skrevet nogle skilte og hængt op. Det er egentlig et meget sjovt sted at være, der kommer en masse mennesker og her sidder de unge med deres MEGET brugte biler til urealistiske priser.

Der kom flere for at se og "køre" bilen "gå" og ikke at forglemme John, manden vi købte den af, der jo havde lovet at købe den tilbage for 1/2 pris. det bud galdt stadig og han var meget vild for at handle, men vi syntes nok at den kunne indbringe mere end den pris han ville give, nu da vi havde inversteret flere hundrede \$ i masser af ekstra udstyr. High Lift, 3 hjul, Jerry-cans og ikke mindst reparationerne på kølerrammen, den kan holde bilens tid ud.

Der var 5 danskere og snakke med os i dagens løb, og en ung fyr fra New Zealand som var meget interesseret. Han kom igen tirsdag ligesom John. Ved 18 tiden gad vi ikke sidde der mere og gik over for at spise China Chaw, det smagte dejligt. Derefter kørte vi en aftentur ud på molen, her var svalt og skønt at sidde, smuk stjernehimmel og ingen myg.

Bilen solgt

Ha vi har udtænkt en snedig plan, vi har nemlig ikke tænkt os at komme på Back Packers i morgen. Finde, det kunne nemlig give en og anden røde øre. I stedet tog vi ned til Territory Wildlifepark og havde en dejlig dag. Og det virkede efter hensigten, både John og New- Zeelænderen mødte tidligt op og nu ville de handle. Det blev den unge fyr fra N-Z der løb af med bilen. OK vi tabte lidt på den men det er så det , det har kostet at være selvtransporterende og det har været

skønt. Fine bil den har gjort det godt og motoren er ikke så lidt bedre end den der ligger i Toyotaen derhjemme.

En to vupti og så havde vi ikke noget natlogi, så Michael måtte ud i byen og leje en lille bil så vi kunne komme ud på campingpladsen og få lavet vores reservation om til en on-side van med aircondition i stedet. Det var ren luksus og vi blev enige om at flytte ind til byen campingpladsen ligger ca 10 km fra centrum.

Ivans Bacdkpacers var vi på for at høre på natlogi, det var alt for dyrt og for dårligt, så vi prøvede hos Elkes Backpackers og det var lige sagen. På toppen af det hele havde de et dansk tvillingepar ansat, Dan og Dennis og ikke nok med det kunne man dårligt nok kende forskel på dem. Der var desværre ikke nogle værelser at få, men Dan havde en ny ejerlejlighed i nabolaget og han stillede velvilligt sit ene soveværelse til rådighed for os i 8 dage for den samme pris som vi skulle have givet for et lejet værelse på Elkes \$ 33 i døgnet og det var endog meget billigt.

Vi flyttede ind lørdag og havde på det nærmeste de 85 m2 for os selv. Det var 5 min. gang fra Centrum og The Mall og fra baderummet var der udsigt over havet. Vi krudtede byen rundt i den lille Suzuki Alto med kaleche bortset fra at vi skulle tage bilen "på" når vi skulle ud at køre var det en lille handy sag her i trafikken.

Vi benyttede lejligheden til at spise ude så ofte vi kunne og fandt hurtigt et par stamsteder Sizzler og Seafood restauranten nede på havnen er de absolut bedste, mums sikken en masse dejlig mad vi har nydt der. Det kan varmt anbefales.

Extremely Rough

Vi så Darwin fra alle vinkler og var uden bil et par dage, derefter lejede vi en helt ny Toyota Rav 4 - WD og med den ville vi kører en tur til Litcfield hvor der skulle være noget extremely off road bare en lille vej på ca 20 km det var da lige til at holde ud og så i en lejet bil HA det måtte vi prøve. Vi lagde ud med at tage bagvejen ind i parken 40 km vaskebrædt, pyt det var jo ikke vores bil.

Vangi Falls hed det første sted vi kom til, en rigtig oase med dejligt krystalklart vand og et stykke ude var der fin sandbund, der er store omklædningsrum, ingen må nemlig vise sig som Vor Herre har skabt dem og vi er der tidligt det vil sige før kl 9.00 og det er godt for efter det tidspunkt begynder der virkelig et komme mennesker.

Vi var rundt og se de fleste af vandfaldene i området og de var flotte, det er tørketid her i Juli og August så der er ikke så meget vand i dem. Men så kommer vi til dagens højdepunkt vi vil nemlig køre ud til Lost City af et Extremely rough Track - Experienced drivers only det måtte lige være noget for os.

Men bevar mig vel det var ikke noget at spørge med, vejen lægger hårdt ud med en passende "dip" der lige kunne sorterer de første kørere fra og nu bliver det spændende det går meget opad og nu bliver vejen til meget store sten side om side med lige så store huller, bilen kravler fra sten til sten puha det er hårdt kost. så kommer der et lille stykke med "bart" det kan man jo godt kalde 100 m hvor der ikke sker noget særligt. Jeg forlader airconditionen for en kort bemærkning der skal lige tages et par billeder, nå nu kan det da snart ikke blive værre, nej nej og atter nej det blev ikke bedre tvært imod nu var vi kommet til et viritabelt pas - gosh mann fy for en papand, det er jo en stor hullet klippe vi skal forcere FULD STOP og håndbremse.

Vi må vidst lige ud at reonesere, nej det er sgu da løgn! det kan man ikke engang byde et æsel, vi havde ikke meget lyst til at prøve vore færdigheder i en bil med automatgear og en selvrisko på \$ 5000. Der var ikke mere plads end at bilen lige kunne være der og med et hul i den ene side af klippen på 1+1 m skulle der

ikke megen fantasi til at forestille sig en lille "Rav 4" med zebrastriber hen langs hele den ene side.

Vi vendte øsen og gloede, hvordan "F" er vi kommet helt herop, der var ikke noget at gøre tilbage det skulle vi og ned kom vi, men det var ikke uden sved på panden. Vi kunne fuldt tilslutte os det der stod på skiltet, der var nogle vittige hunde der havde lavet nogle tilføjelser så som, roadwork ahead, rental cars only, road train easy and Billy goats - no worries.

Torsdag d 29/8 skulle vi aflevere bilen, vi var lidt spændte på om der var noget et udsætte, men det var der ikke heldigvis vi havde ellers været nede og skrabe bundskjoldet, men her ser man mere på lakskader og det der er synligt puha. Det kom til at koste os 1.500 kr Det var sjovt også at have prøvet at køre på dårlig vej med en helt ny bil, der var ikke så stor forskel når man kører vaskebrædt så vi kan glæde os over at vi har gjort turen i en gammel bil fra 1981 med charme og stil og den har været alle pengene værd.

Hjem igen

Søndag d 1 september skal vi rejse hjem, og vi har lagt en lille hilsen i post restante til Ove og Anne hvis de skulle nå at komme til Darwin inden vi rejser, og sørme om ikke de dukker op fredag eftermiddag, nej hvor var de dejligt. Michael og jeg havde lige været inde og købe 4 kolde øl og været hos fotomanden og hente alle vores film fra fremkaldelse, hernede koster det kun det halve af hvad man giver i DK og jag var kommet til at tage 17, 36 billeders film og nu skulle der snakkes og kigges billeder og i byen for at spise med kniv og gaffel på Sizzler.

Lørdag havde vi hver især en del gøremål, alt skulle pakkes og Michael og jeg gjorde godt rent i lejligheden og efterlod nogle ting til Dan som vi ikke selv kunne have med hjem, med Ove og Anne havde vi aftalt at gå ud og spise for sidste gang på turen. Det har været en helt vidunderlig oplevelse og hvor har vi lært meget af og om hinanden, og masser af gode og spændende minder, der bliver noget at snakke om i årene fremover, det har været en oplevelse for livet.

Tak for det gode "initiv".

Ulla Häll